

високо, че азъ виждахъ полъ себе си и Алпитъ и Олимпъ, и слѣдъ туй ме блъсна въ бездъни пропасти!

О сждба!

Какъвъ нектаръ ми подава ти и каква отрова пихъ отъ твоята чаша! . . . . .

Бѣ ясна есенна нощъ, когато напуснахъ компанията, когато подъ редъ цѣлунахъ всички и когато подъ редъ всички изказаха своитѣ благопожелания въ громки рѣчи, рѣчи, чийто край се заливаше отъ пълни стъкани шампанско.

Бѣ сребърна есенна нощъ, нощъ, която скоро биде почернена отъ плъзналитѣ отъ югъ облаци. Съ 24 солдати, 14 англичани и 10 колониални мѣжаги, между които като баща срѣдъ дѣца крачеше едриятъ негъръ Джимъ, азъ потеглихъ къмъ мѣстото, дѣто заранѣта бѣше се мѣрналъ български постъ. Запасани добръ съ резолвери, пушки, бомби и доста куражъ, благодарение на коняка и шампанското, ний смѣло се носѣхме изъ лозята, прѣскачахме храсти и дерета, търкаляхме се отъ врѣме на врѣме изъ хълмоветѣ и все напредвахме.

Плъзнаха отъ югъ тъмни облаци като рошави исполини и съ главитѣ си засѣниха мѣсеца. Минали се бѣха 35 минути, отъ както азъ напуснахъ нашитѣ линии. Огледахъ се наоколо. Тържествена тишина царѣше и само отъ врѣме на врѣме съборенъ камъкъ или закаченъ храстъ нарушаваше туй мълчание.

— Глжтингъ, обърнахъ се азъ къмъ фелдфебеля, който тази сутринъ като охотникъ бѣ се